

אנשי שמאל. לאחר נצחונה של יש, הת' מקדה הסערה שקמה בפוסט מורטס, וה' עורך שלו. בעיני רבים היה נצחונה המכ' ריע של השמאל קשור קשר בל יותק בדמותו ויצאת־הדופן של גדעון. זאת, למרות שרשמית הוא לא היה כלל מועמד של רשימת יש.

גדעון (36), תלמיד חוקר למדעי המדינה ובעל עבר עיתונאי עשיר, הגיע לאוני' ברסיסט חיפה לפני שנתיים. הדרך לפעיל' לות ציבורית נפתחה לפניו לפני כשנה, כאשר נתמנה, באמצעות מיכרו, להיות עורכו של עיתון האגודה. הוא הצליח לעשות את מה שלא עשה אף עיתון אחר בארץ. מלבד העולם הזה: הפך את פוסט מורטס למכשיר פוליטי, שבאמצעותו הפ' גי' השמאל נוכחות שבועית בקמפוס.

ההרטה מצערת. אגודת הסטודנטים, שלא הייתה שותפה לדעותיו השמאלניות של גדעון, היססה לפני שהפקידה בידיו את העיתון שלה. אבל כישוריו המקצ'ר עיים והבסתחו לשמור על העיתון פתוח, הכריעו את הכף.

לא פעם הצטערה אגודת הסטודנטים על בחירתה. "כשנתנו לו את העיתון," אומר יורם פלדמן, "לקחנו סיכון, וידענו את זה. אבל רצינו להיות הוגנים, ולבחור את שים על סמך כישוריהם, ולא על סמך אידיאולוגיות. אני אישית, נפגעת מהת' הוגנותו של גדעון. אבתי שיתנהג בזה יגנות. הוא הבטיח עיתון שיהיה פתוח לכל דיעה, ויעסוק בנושאים המעניינים את ציבור הסטודנטים. במקום זה הוא ני'

דיקן אקצין וסטודנט ספירו מי' החסית האמיתית?

ציל תקופה שלא הייתה בארץ, והטביע על העיתון את הותם האדום שלו. "יותר מזה. בתקופה שלפני הבחירות העתיד גדעון, במספר ושיבות, שהוא ו' עיתונו יהיו נייטרלים. הנהגה, עכשיו, היא תון הרעיון שיצא אחרי הבחירות — מודה, במאמר מערכת, כי לו, כעורך העיתון, יש יד בהצלחת השמאל. הוא שיקר למועצת הסטודנטים — ועליו להת' סטר."

תעמולה מקצועית. הפעילות העי' תונגית של ספירו לא הייתה הגורם היחיד להצלחתו של השמאל. העובדה שבבחירות היו ארבע רשימות, שמתוכן רק אחת הצהירה על נטייה שמאל' לנית; גרמה לכך שקולות מתנגדיה של רשימת יש התפזרו בין שלוש רשימות — בשעה שיש זכתה בקולותיהם של כל אנשי השמאל בקמפוס.

גם תעמולת הבחירות של השמאל הייתה הרבה יותר מיקצועית ומאורגנת. פעילי יש דאגו לכך, שחלק גדול מתומכיהם יגיע לקלפי ביום הבחירות. גם המימון היה טוב יותר. במשך אר' בעה שבתות הלכו אנשי יש לעבוד בקי' בוצים, כדי לממן את תעמולת הבחירות. חבר שלא הלך לעבוד — התחלק לתרום סכום השווה לשכרו של יום עבודה.

סיבה נוספת: "חצי מההצלחה אנו זוקף לזכות העובדה שהצלחנו, בעזרת בית' המשפט, למנוע את שינוי שיטת הבחי' רות מפקולטאות לחוגיות, שבועיים לפני מועדן." אומר ספירו. "כשמעתי על כוננתה זו של האגודה, החלטתי להגיש צ'רמניה. העובדה שבית־המשפט הכיר בכך, שבשינוי שיטת בחירות — אחרי ש' כבר נבחרה ועדת־בחירות — יש משום עיוות של נוהלים, תרמה ליירידת קרנה של האגודה בעיני הציבור."

נצחון יש מיעוץ. יורם פלדמן מיי' חס את נצחונה של השמאל בקמפוס. ל' שיטת הבחירות הנוכחית: "שיטה זו יכר' לה להביא להשתלטותו של מיעוט, כפי שה קרה אצלנו." הוא אומר, "בגלל שכל אחד רשאי להצביע עבור כמה נציגים שהוא רוצה בקפולטה שלו, לציבור ש' תמך ברשימת יש יש מנטליות של עדר. בשעה שהסטודנטים המרשלי מצביע בדרך כלל עבור אנשים שהוא מכיר אישית, נוטים הערבים והעולים החדשים, שהם

השודות בנייאיר וגמזי מה בדיוק הציעה הסכתא לבלש?

יכולה אי' לא יכולה? כששאל ה' שופט את שתי הנשים לתגובתן, פרצה יקוט בככי מר, סיפרה שהיא אם לשלושה ילדים ומעולם עשתה דברים כאלה. גם שרה הבלונדית פרצה בככי, גילה שהיא סכתא לשני נכדים. "אך יכולה סכתא להתעסק עם גברים זרים?" שאלה, השיב השופט למד הנסיון: "יש הרבה סכתות העובדות במקצוע העתיק."

הוא ציווה לשחרר את שתי הנשים בערבות עצמית ל-48 שעות, כדי שישינו ערבים — מבלי שמשפחותיהן תדענה על המקרה. השופט לא ידע שקרוביהן של שתי השודות המתינו להן בשלווה במסדרון בית־המשפט.

רכי אדם

האחות שהצילה

את עצמה

לרוב הנוכחים בטקס, לא אמר השם מאיר מה. רבקה שישר, אחת הווכות בפרט האחיות, שחולק ביום האחות, רבקה פי' שר, אחות במרפאת קופ"ח במישמר השיב' עה.

את בעלת־השם איאפשר היה לאתר, בשעת הטקס, ישיבה בין קהל האורחים, האוינה לתשבחות שהורעפו עליה, היר' הרה בגילגולים המופלאים שעברו עליה, תמהה כיצד זכתה להגיע ליום זה.

חלוצים. היה זה לפני עשר שנים כשרבקה ובעלה עזבו את רמתגן, נטלו את שני ילדיהם, ובמסגרת התנועה, מן העיר לכפר". הגיעו להתיישבות במישמר השבעה.

נתאי החיים היו קשים, לא כביש, לא חשמל, בנוסף, ארבה למתישבים סכנת מסתגנים של אותם ימים, מחסור באחיות, הציב בפני רבקה, אחות אידיאליסטית, משי' מה נוספת: "קיבלתי על עצמי" מספרת היא, "בנוסף למרפאה במישמר השיבעה, גם תפקיד־שיקוח על מרפאות קופ"ח בדרום — בתנאי שיוצמד לי רכב.

באוטובוסים, ולעת מצוא גם בטרמפים. העיקר — להגיע ולהגיש עזרה ליושבים הדרומיים המרוחקים. "הגעתי לכל מקום ובכל מזג־אוויר", היא ממשכה, "עד אותו יום חורף קשה, איחרתי את האוטובוס לראשון־לציון, והגעתי למרפאה באיחור של שעה, רטובה עד לשד עצמותי".

ההמשך: הצטננות, סיבוכ, ודלקת פרי' קים, מצבה הלך והחמיר, עד שיום אחד נוכחה כי היא אינה מסוגלת ללכת יותר.

קרן תקווה. רבקה הוכנסה לבית' ביילינסון לניתוח. הניתוח לא הועיל, אלא הווק לה עוד יותר, ואז, הופיעה קרן תקווה, בדמותו של רופא בלגי מכר, אשר הציע לרבקה לבוא אליו לבלגיה, לעבור ניתוח נוסף במחלקתו.

התחילה בהלת איסוף הכספים, כשהכל היה כבר מוכן, פרצה מלחמת ששת ה' ימים. רבקה החליטה כי תקמה כאחות בישראל, המשיכה לעבוד. בתום המלחמה עלתה סוף־סוף למטוס.

הניתוח, שנימשך כחצי היום, הצליח, אך בבית־החולים הבלגי נתקלה רבקה במציאות האנטישמית המרה: היחס אליה, היה מחפיר, היא מספרת: "כשהביאוני מהרד הניתוחים למיטה, ביקשתי מהאחות שתבדוק את הפעמון, שניראה לי מנוחק, היא סירבה, בחצות הלילה חשתי ברע, ניסיתי לצלצל לעזרה, הפעמון לא צילצל."

התעללות. כעבור ימים אחדים הרגי' שה רבקה כי רגלה הימנית מתנפחת בצור' רה מדאיגה, היא ביקשה לראות את מכרה, הרופא המנתח, הרופא האחראי במחלקה חלה זאת בכל תוקף, בעזרת חולה אחרת במחלקה, הצליחה רבקה להעביר ידיעה על מצבה הרופא המנתח, כאשר זה ראה את הרגל, החליט כי יש צורך מיד לעשות תיקון לניתוח.

מאותו רגע, לא הפסיק רופא המחלקה להתעלל בה, בכל פעם שהאחיות ניגשו להגיש לה טיפול, היה עוצר בעדן.

חקירה. גופה של רבקה הלך והתייבש, בעקבות מצבה, "ידעתי לי במצב כזה חשוב מאד לשתות הרבה", היא מספרת, "אך האחיות כמעט ולא ניכנסו אלי, ואף ההירוני שלא אצלצל, כי אין ביכולתן לעזור לי."

"כשגיליתי סוף־סוף את כל הוועות הר' אלה למנתח, הוא ערר חקירה, שכתוצאה ממנה פוטר רופא המחלקה האנטישמי, אך מה זה כבר הועיל לי, כשנשארת, כתוצאה מהטיפול הניפסע, רתוקה לכסא גלגלים?"

עקשנות. איך הגיעה ממיסת חולייה — לטקס קבלת הפרס? "סירבתי למות בידי שותפם של הנאצים", היא עונה בשקט.

התוצאה: לפני שלוש שנים הגיעה איצה, מבלגיה — על כיסא גלגלים, בעקר' שנות מדהימה, החלימה, חזרה לעמוד על רגליה — ושבנה לעבודתה במרפאת מישמר השיבעה.

אחות פישר (מימין) מקבלת את הפרס לא להיכנע לירדשי הנאצים

כאשר קיבלה עתה פרס האחיות, נאמר בהחלטה: "מוכיחה מסירות ללא גבול, משמשת מופת, הדביקה אף את הרופא, תוען כי בגללה הוא מבצע דב' רים שמעל לכוחו, למרות שמועסקת חל' קית בגלל מחלתה, היא עושה מעל ומעבר לנדרש ממנה, על כן, היא ראוייה לפרס."

"התנאי קיים — אך לא לאורך ימים. הייתי בעיצומה של העבודה, כי התקשרתי מאד ליושבים, לא העליתי בדעתי לעזוב את הדרום בגלל הפרת ההבטחות." בלית' ברירה, החליפה רבקה את הרכב הצמוד * ע"ש אהובה דגני רבינוביץ ושרה רוזני טל ז"ל.

